

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a JUDr. Pavla Vacka v právní věci navrhovatele **V.R.**, bytem ■■■, zastoupeného Mgr. Martinem Škrabalem, advokátem se sídlem Vrána & partners, Jánský vršek 13, 118 00 Praha 1, proti odpůrci **Městu Desná**, se sídlem Krkonošská 120, 468 61 Desná, **o návrhu na zrušení opatření obecné povahy – územního plánu Města Desná, schváleného usnesením zastupitelstva č. 3.1.3. ze dne 20. 4. 2016, v části týkající se pozemků parc. č. ■■■, ■■■, ■■■, ■■■ a ■■■ v k. ú. ■■■,**

t a k t o :

- I. Opatření obecné povahy – územní plán obce města Desná schválený usnesením zastupitelstva č. 3.1.3. ze dne 20. 4. 2016, **s e** v části týkající se pozemku parc. č. ■■■ **z r u š u j e** dnem právní moci tohoto rozsudku.
- II. Návrh na zrušení opatření obecné povahy – územního plánu města Desná schváleného usnesením zastupitelstva č. 3.1.3. ze dne 20. 4. 2016, **s e** v části týkající se pozemků parc. č. 857, 859, 860 a 861 v k. ú. Desná III, **s e z a m í t á**.
- III. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Návrh

Navrhovatel se domáhá zrušení části opatření obecné povahy – územního plánu města Desná, který byl schválen zastupitelstvem města dne 20. 4. 2016, č. 3.1.3. (dále jen „územní plán“), konkrétně části týkající se jeho pozemků parc. č. ■■■, ■■■, ■■■, ■■■ a ■■■, všech v k. ú. ■■■, které byly územním plánem zařazeny do kategorie ploch NSzp – smíšené nezastavitelné území – zemědělské, přírodní.

Navrhovatel uvedl, že je vlastníkem shora uvedených pozemků. Předdeslal, že pozemek

parc. č. ■■■ sice nebyl v předchozím územním plánu (*pozn. soudu* Územní plán sídelního útvaru Desná – dále také jen „ÚPNSÚ“) vymezen jako zastavitelný, nicméně v důsledku usnesení zastupitelstva odpůrce ze dne 29. 3. 2000, a to na základě předchozího posouzení Správy CHKO Jizerské hory ze dne 13. 10. 1999 a zpracovatele územního plánu Ing. arch. U. ze dne 25. 1. 2000, byla pro uvedený pozemek zastupitelstvem schválena výjimka z regulativů funkčního a prostorového uspořádání tvořících závaznou část územního plánu, a proto bylo možné na uvedeném pozemku umístit stavbu. Pozemek byl v rámci zadání územního plánu zařazen v ploše ■■■ která byla vymezena jako plocha SR – smíšená obytná – rekreační, tj. plocha zastavitelná. Navrhovatel nesouhlasí s tím, že návrh územního plánu obce Desná byl na základě společného jednání upraven tak, že byl pozemek parc. č. ■■■ zařazen do plochy NSzp – smíšené nezastavitelné území – zemědělské, přírodní, a to po společném jednání, na základě stanoviska Správy CHKO Jizerské Hory ze dne 12. 12. 2011. Navrhovatel podal na veřejném zasedání konaném dne 29. 6. 2015 námitky ze dne 1. 7. 2015 proti vynětí pozemku ze zastavitelné plochy, kterým nebylo vyhověno.

Navrhovatel namítá, že k vydání opatření obecné povahy došlo k rozporu se zákonem, neboť nedošlo k řádnému vypořádání jeho námitky rozporující obsah stanoviska CHKO Jizerské hory ze dne 12. 12. 2011. Uplatněná námitka nebyla předložena odpůrcem k vypořádání příslušnému dotčenému orgánu státní správy, tedy Správě CHKO Jizerské hory. Z odůvodnění rozhodnutí o námitkách dle navrhovatele vyplývá, že danou námitku posoudili pouze pořizovatel a zastupitel. Navrhovatel namítá, že důvodem nevyhovění námitky byl obsah stanoviska CHKO Jizerské hory, které bylo zpracováno v návaznosti na společné jednání o návrhu opatření obecné povahy, tedy ve fázi před podáním předmětné námitky. Navrhovatel rozporuje procesní postup odpůrce, kdy měl odpůrce námitku proti zrušení plochy ■■■ předložit k vyjádření Správě CHKO Jizerské Hory. Dle navrhovatele byla chybně tato námitka vypořádána tím, že bylo odpůrcem pouze odkázáno na stanovisko Správy CHKO Jizerské hory z roku 2011, jehož obsah navrhovatel ale rozporoval a které může být dle navrhovatele značně zastaralé. Navrhovatel odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2009, č. j. 2 Ao 2/2008-62, týkající se absence odkazu na konkrétní stanoviska dotčených orgánů, které byly podkladem pro změnu funkčního využití pozemku a chybějící vyjádření těchto orgánů k důvodnosti podané námitky ve vztahu k podanému stanovisku podle § 52 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon). Absence odborného posouzení jeho námitky dotčeným orgánem státní správy způsobuje věcnou nepřezkoumatelnost územního plánu.

Navrhovatel namítá, že odpůrce vydaným územním plánem upřednostnil veřejný zájem nad zájmem soukromým, došlo tedy k porušení § 18 odst. 2 stavebního zákona, s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 2. 2009, č. j. 2 Ao 4/2008. V daném případě nebyly v rozhodnutí o námitce s výjimkou ochrany přírody a krajiny řádně uvedeny veřejné zájmy, pro které nebylo námitce vyhověno.

Jediným konkrétně uvedeným legitimním důvodem pro vyřazení předmětného pozemku ze zastavitelných ploch je zájem na ochraně přírody a krajiny, ostatní uvedené důvody dle Stanoviska CHKO Jizerské hory byly nezákonné. Podle stanoviska CHKO Jizerské Hory bylo vynětí plochy III-Z19 odůvodněno rozporem s cíli ochrany krajiny, svažitostí terénu a existencí vedení VN na pozemku.

Navrhovatel k rozporu s cíli ochrany krajiny, potažmo k rozšiřování zástavby namítá, že nedošlo k žádné změně skutkových a právních okolností mezi vydáním stanoviska Správy CHKO JH Liberec ze dne 13. 10. 1999, která posoudila otázku rozšíření zástavby do krajiny umístěním staveb ve vztahu k předmětnému pozemku s negativním závěrem, a stanoviskem Správy CHKO Jizerské hory z roku 2011. Pokud správní orgán vydá stanovisko, které je rozdílné od stanoviska předchozího, musí uvést důvody této změny ve vztahu ke konkrétním pozemkům, což se ve stanovisku Správy CHKO z roku 2011 ve vztahu k pozemku parc. č. ■■■■, resp. ploše ■■■■ nestalo. Byl tak porušen § 2 odst. 4 správního řádu s ohledem na nedůvodnost rozdílů při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů a § 4 odst. 4 stavebního zákona, který upravuje vázanost dotčeného orgánu svým předchozím stanoviskem s výhradou nově zjištěných a doložených skutečností. Správa CHKO Jizerské hory měla ve svém stanovisku z roku 2011 uvést důvody, které ji vedly k této změně s ohledem na využitelnost předmětného pozemku. Z tohoto důvodu je stanovisko Správy CHKO z roku 2011 nezákonné, navrhovatel nemůže polemizovat s tím, zda v mezidobí skutečně došlo k takové změně podmínek, která by odůvodnila změnu stanoviska. K závěru, že zařazení plochy ■■■■ mezi zastavitelné rozšiřuje zástavbu do volné krajiny a je v rozporu s cíli její ochrany, navrhovatel namítal, že i přes uvedené požadavky Správy CHKO Jizerské hory neplatí v obci zákaz nové výstavby. Plocha ■■■■ byla v zadání územního plánu umístěna tak, že navazovala na stávající zástavbu v lokalitě Michlův kopec, tedy přímo navazovala na zastavěnou část. Tato plocha tedy dle navrhovatele nepředstavovala rozvoj rozptýlené zástavby v krajině, nebyla by jí narušena rozptýlená struktura zástavby, byla by nadále zajištěna migrační prostupnost v krajině, a tedy zastavitelnost plochy ■■■■ není v rozporu s cíli ochrany krajiny. Jeho podrobná argumentace v tomto směru nebyla ze strany odpůrce, resp. Správy CHKO Jizerské hory řádně vypořádána, natož vyvrácena.

Nevyhovění námítce s ohledem na fyzické vlastnosti pozemku také není správné, neboť zákon neobsahuje žádné omezení k výstavbě na svažitých pozemcích, není definován žádný veřejný zájem na tom, aby nebyly ve svažitých partiích umísťovány stavby pro bydlení. Vynětí plochy ■■■■ z důvodu svažitého terénu je proto nezákonné.

Navrhovatel nesouhlasí s tím, že důvodem pro vynětí pozemku ze zastavitelného území je existence ochranných pásem. V procesu územního plánování odpůrci nepřísluší rozhodovat o udělení souhlasu s umístěním stavby v ochranném pásmu. Tato práva má dle § 46 zákona č. 458/2000 Sb. vlastník příslušného zařízení elektrizační soustavy. Navrhovatel konstatuje, že jen část předmětného pozemku je zahrnuta v ochranném pásmu, tedy při respektování ochranného pásma by bylo možné umístit rekreační objekt na pozemku, což odpůrce nijak nereflektoval. Případně by bylo možno plochu ■■■■ posunout na jiné pozemky ve vlastnictví navrhovatele, na které ochranné pásmo nezasahuje.

Navrhovatel také nesouhlasí s tvrzením odpůrce, že využívání pozemku jako zastavitelného by bylo omezeno biokoridorem, dále částečným výskytem náletové zeleně a nedostatečnou přístupností pozemku. Navrhovatel zdůraznil, že tyto skutečnosti musely existovat již v době zadání územního plánu, přesto byla odpůrcem předmětná plocha vymezena jako SR – smíšená obytná – rekreační. Neexistuje veřejný zájem na ochraně náletové zeleně, pozemek je přístupný, biokoridor je trasován přes pozemek parc. č. 861 a může sousedit se zastavěnými pozemky.

Začlenění předmětného pozemku do plochy NSzp je podle přesvědčení navrhovatele neproporcionální. Navrhovatel v daném směru poukazuje na podmínky, které musí být splněny s ohledem na proporcionalitu zásahu dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-120. Navrhovatel zdůrazňuje princip legitimního důvodu zásahu a odkazuje na důvody, které uvedl k tomu, že legitimním důvodem pro přijaté funkční využití pozemku nemůže být existence vedení VN a jeho ochranného pásma, svažitost pozemku nebo zařazení pozemku do druhu „trvalý travní porost“. Zásah nebyl ani přiměřený. Navrhovatel v námitkách odpůrci navrhl, že bylo možné nezrušit plochu ■■■, ale přesunout ji na jiné jeho pozemky. Na tuto námitku odpůrce dle navrhovatele nijak nereagoval, návrh nebyl vypořádán ani jinak zmíněn v rozhodnutí o námitkách. Přijaté řešení je výrazem diskriminace a libovůle odpůrce, protože při vymezování jiných ploch změn, které svými parametry odpovídají ploše ■■■ nebo mají z hlediska ochrany přírody a krajiny dokonce horší parametry, odpůrce požadavkům na jejich zastavění vyhověl. Následně navrhovatel jako příklad uvádí další pozemky, které nebyly ze zastavitelných vyňaty a dle jeho názoru s ohledem na jejich svažitost, lokalitu (■■■) se jedná o krajinově hodnotné lokality oproti lokalitě ■■■, kde došlo k vynětí plochy ■■■, z čehož dovozuje nezákonnost daného územního plánu. Navrhovatel uvádí konkrétní příklady zastavitelných pozemků ■■■, ■■■, ■■■, ■■■, ■■■, ■■■, u kterých Správa CHKO Jizerské hory výslovně potvrzuje, že jejich zastavitelností dojde k zahuštění nebo k rozšíření rozptýlené zástavby nebo k omezení migrační prostupnosti krajiny, a podle navrhovatele důvody pro jejich zastavitelnost jsou shodné s důvody, které uvedla Správa CHKO Jizerské hory pro nezastavitelnost pozemku ■■■. Odůvodnění, proč v případě zmíněných ploch Správa CHKO Jizerské hory s jejich, byť podmíněným vymezením jako zastavitelných souhlasila a v případě plochy ■■■ nikoli, ve stanovisku chybí. Navrhovatel také poukázal na skutečnost, že rozhodnutím bylo vyhověno námitce č. 2 a pozemek byl zařazen do zastavitelných ploch, ačkoli se také jedná o svažitý pozemek, který je v katastru veden jako lesní pozemek a je zčásti zarostlý náletovou zelení a zčásti lesem. Navrhovatel se dále dovolával vypořádání námitky č. 17 ohledně vymezení plochy ■■■ s tím, že obdobné odůvodnění by obstálo i v případě plochy ■■■.

Z uvedených důvodů navrhovatel požaduje, aby soud opatření obecné povahy – územní plán města Desná v části týkající se pozemků parc. č. ■■■, ■■■, ■■■, ■■■ a ■■■, všech ■■■ v k. ú. ■■■ zrušil a navrhovateli přiznal náhradu nákladů řízení.

II. Vyjádření odpůrce

V písemném vyjádření k návrhu se odpůrce ztotožnil se stanoviskem pořizovatele územního plánu – Městského úřadu Tanvald, odboru stavební úřad a životní prostředí – ze dne 8. 12. 2016, které soudu předložil.

Pořizovatel územního plánu soudu uvedl, že proces pořizení územního plánu probíhal standardním způsobem v souladu se stavebním zákonem a prováděcími předpisy. Jednotlivé etapy byly řešeny s ohledem na veřejné zájmy, v souladu s cíli a úkoly územního plánování a ve shodě se stanovisky dotčených orgánů.

Námitka navrhovatele byla řádně vyhodnocena a projednána, zejména ve vztahu ke stanovisku správy CHKO Jizerské hory a stanovisku Krajského úřadu Libereckého kraje, a její odůvodnění je součástí rozhodnutí o námitkách a jejich odůvodnění. Přestože

se navrhovatel odvolává na udělení výjimky z regulativů funkčního a prostorového uspořádání ze stanoveného funkčního využití v původním ÚPNSÚ Desná ze dne 21. 10. 1998 (na základě usnesení zastupitelstva města Desná ze dne 29. 3. 2000, posouzení Správy CHKO Jizerské hory a vyjádření zpracovatele územního plánu Ing. [redacted] a referátu regionálního rozvoje OkÚ v Jablonci nad Nisou), nebylo na ploše [redacted] vydáno žádné správní rozhodnutí o umístění či povolení stavby. Navrhovatel vlastní pozemky, které se v původním ÚPNSÚ Desná nacházejí v nezastavěném území (nezastavitelných plochách), nikoliv v zastavěném území nebo v zastavitelných plochách, proto mu nevzniklo právo stavět na uvedených pozemcích a území plán jej nemohl na tomto existujícím právu zkrátit. Pořizovatel se v tomto ohledu dovolával závěrů rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 22. 12. 2014, č. j. 59 A 2/2014-102. Dále doplnil, že odpůrce na základě návrhu na změnu územního plánu pouze zařadil předmětný návrh na změnu územního plánu jako záměr k prověření do procesu pořízení územního plánu, nic více.

K návrhu územního plánu, v němž byla navržena zastavitelná plocha [redacted], podala nesouhlasné stanovisko Správa CHKO Jizerské hory dne 12. 12. 2011, č. j. SR/1151/JH/2011-2. Nesouhlasné bylo i stanovisko k vyhodnocení vlivů územního plánu na životní prostředí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 27. 5. 2013, zn. KULK 30512/2013. Stanovisko krajského úřadu bylo respektováno, na základě uvedeného požadavku byla dokumentace SEA doplněna o kapitolu č. 12, v níž byly uvedeny všechny nové záměry a dovyhodnoceny požadované plochy a lokality a plocha [redacted] byla vyjmuta z návrhu územního plánu a zařazena do plochy NSzp jako smíšené nezastavěné území. Při oznámení veřejného projednání o upraveném a posouzeném návrhu územního plánu dle § 52 stavebního zákona nebyla již plocha jako zastavitelná vymezena.

Námítka doručená dne 2. 7. 2015 byla vyhodnocena, projednána a odůvodněna v rozhodnutí o námitkách, ve kterém se pořizovatel vypořádal i s částí námítky, v níž se navrhovatel odvolává na původní ÚPNSÚ Desná. Rozhodnutí o námitkách obsahuje důvody výroku, podklady pro jeho vydání, úvahy a neopomenutelný průzkum území v dané lokalitě. Přístupnost pozemku, ochranné pásmo a biokoridor byla kritéria, která napomáhala k celkovému hodnocení dané plochy.

K částem návrhu na zrušení územního plánu ve vztahu k pozemkům parc. č. [redacted], [redacted], [redacted] a [redacted], všech [redacted] v k. ú. [redacted], které se týkaly rozšiřování zástavby, pořizovatel citoval odůvodnění vysvětlení Agentury ochrany přírody a krajiny ČR. V něm se tento orgán podrobně vyjadřoval k důvodům změny okolností oproti roku 1999 a tyto jiné skutečnosti týkající se zastavitelnosti pozemku parc. č. [redacted] popsal s odkazem na skutečnosti uvedené v Plánu péče o CHKO JH 2011 – 2020 a Preventivní hodnocení krajinného ráze CHKO JH.

Pořizovatel dále uvedl, že zákonně přezkoumaný soulad návrhu územního plánu byl podle § 53 odst. 4 a 5 stavebního zákona předložen zastupitelstvu odpůrce s návrhem na jeho vydání. Pozemky parc. č. [redacted], [redacted], [redacted], [redacted] a [redacted], všech [redacted] v k. ú. [redacted] byly řádně v procesu pořízení územního plánu vyhodnoceny, a proto byly vymezeny v nezastavěném území, nestavitelných plochách (ve funkčním využití plochy smíšené nezastavěné území – zemědělské, přírodní NSzp). Důvody uváděné navrhovatelem jsou nepravdivé, zavádějící a proti zákonem stanoveným postupům pro pořízení územně plánovací dokumentace. Navrhovatel nerespektuje § 51 odst. 1, 53 odst. 1 a § 53 odst. 4 písm. d) stavebního zákona.

Pořizovatel územního plánu zdůraznil, že na vymezení pozemku (pozemků) navrhovatele jako zastavitelné plochy není právní nárok.

III. Posouzení soudem

Podáním návrhu bylo zahájeno řízení o zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části dle části třetí, hlavy druhé, dílu sedmého zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

III. a) Aktivní legitimace

Aktivní procesní legitimaci navrhovatele odpůrce nespороval, přesto soud považuje za potřebné ve stručnosti shrnout následující.

Ustanovení § 101a odst. 1 s. ř. s. přiznává právo podat návrh na zrušení opatření obecné povahy tomu, kdo tvrdí, že byl na svých právech opatřením obecné povahy, vydaným správním orgánem, zkrácen. Zákonná úprava je tedy založena na podmínce tvrzení porušení práv navrhovatele, přičemž k tomuto tvrzenému porušení muselo dojít přímo opatřením obecné povahy. K výkladu citovaného ustanovení se již vyjádřila judikatura Nejvyššího správního soudu (např. usnesení ze dne 30. 11. 2006, č. j. 2 Ao 2/2006 – 62, usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-120; či rozsudek NSS ze dne 23. 9. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-185).

Navrhovatel opřel svou aktivní legitimaci o vlastnictví shora identifikovaných pozemků, které byly územním plánem vymezeny jako plocha NSzp – smíšené nezastavěné území. Současně tvrdí, že v ÚPNSÚ Desná sice pozemky nebyly vymezeny jako plocha zastavitelná, nicméně ve vztahu k pozemku parc. č. ■■■ byla schválena výjimka z regulativů funkčního a prostorového uspořádání a na pozemku bylo možné umístit stavbu. Tvrzené skutečnosti nejsou mezi účastníky spornými a vyplývají rovněž z předloženého spisového materiálu, jehož součástí bylo i usnesení zastupitelstva města Desná ze dne 29. 3. 1999 o udělení výjimky k umístění jedné stavby na pozemku parc. č. ■■■, přijaté na podkladě kladného stanoviska Ing. arch. U. jako zpracovatele ÚPNSÚ Desná ze dne 25. 1. 2000 a kladného vyjádření ze strany Správy CHKO Jizerské hory ze dne 13. 10. 1999. Plánované funkční využití pozemků v rámci plochy NSzp se tak může jevit jako možné zkrácení vlastnických práv navrhovatele. Soud na tomto místě zdůrazňuje, že jeho úvahy se týkají pouze aktivní procesní legitimace navrhovatele ve smyslu § 101a odst. 1 s. ř. s., nikoli legitimace věcné, jež bude předmětem meritorního posouzení věci.

III. b) Podmínky řízení

Přezkum opatření obecné povahy vychází z ustanovení § 101b odst. 2 a § 101d odst. 1 s. ř. s. Z těchto ustanovení vyplývá, že soud přezkoumává opatření obecné povahy pouze v rozsahu, který navrhovatel uplatnil v návrhu nebo ve lhůtě uvedené v ustanovení § 101b odst. 1 s. ř. s. Povinností navrhovatele je proto tvrdit, že opatření obecné povahy nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Soud tak může k návrhu podle § 101d odst. 2 s. ř. s. shledat, že návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části je důvodný, neboť opatření obecné povahy nebo jeho části jsou v rozporu

se zákonem, nebo že ten, kdo je vydal, překročil meze své působnosti a pravomoci, anebo že opatření obecné povahy nebylo vydáno zákonem stanoveným způsobem.

Nad rámec návrhových bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného opatření obecné povahy, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 101b odst. 4 ve spojení s ustanovením § 76 s. ř. s.

V daném případě byl územní plán jako opatření obecné povahy vydán zastupitelstvem města Desná, nic nesvědčí o tom, že by při jeho vydání překročilo zastupitelstvo meze zákonem vymezené působnosti. Ani navrhovatel v tomto směru ničeho nenamítá, naopak ve shodě s právě konstatovaným v návrhu uvádí, že k překročení pravomoci ani působnosti zastupitelstva v daném případě nedošlo. Soud proto přistoupil k posouzení napadené části územního plánu z hlediska jednotlivých návrhových bodů.

K projednání návrhu soud nenařizoval ústní jednání v souladu s 51 odst. 1 s. ř. s., za výslovného a presumovaného souhlasu odpůrce, když neshledal potřebu doplnit dokazování a návrhové body posoudil na podkladě předloženého spisového materiálu.

III. c) Vypořádání návrhových bodů

Soud předesílá, že v projednávaném případě byl územní plán města Desná přijat v dubnu roku 2016, tedy za účinnosti stavebního zákona po velké novele přijaté zákonem č. 35/2012 Sb., s účinností od 1. 1. 2013. Územní plán byl přijat ve formě opatření obecné povahy ve smyslu § 171 správního řádu, v souladu s § 43 odst. 4 stavebního zákona.

Z grafické části územního plánu – konkrétně z hlavního i koordinačního výkresu – soud ověřil, že předmětné pozemky parc. č. ■■■, ■■■, ■■■, ■■■ a ■■■, , nacházející se v k. ú. ■■■, byly územním plánem zařazeny do kategorie ploch NSzp – smíšené nezastavitelné území – zemědělské, přírodní.

Z materiálu předloženého odpůrcem, soud dále ověřil, že k návrhu územního plánu v podobě pro společné projednání byla plocha ■■■ zařazena jako plocha s rozdílným způsobem využití – SR – smíšená obytná – rekreační. Ve stanovisku ze dne 12. 12. 2011, č. j. SR/1151/JH/2011-2, vyjádřila Agentura ochrany přírody a krajiny ČR, Správa CHKO Jizerské hory, jako dotčený orgán ochrany přírody a krajiny, souhlas s vymezením zastavěného území a stabilizovaných ploch s rozdílným způsobem využití za podmínky, že mj. pozemky parc. č. ■■■, ■■■ a ■■■ budou vyjmuty ze zastavěného území a budou zařazeny do ploch NSzp nebo NL, protože se nejedná o zastavěné pozemky, ale o zbořeniště bez staveb, ostatní plochy a trvalé travní porosty ve 3. zóně CHKO Jizerské hory v rozptýlené zástavbě. K ploše ■■■ bylo ve stanovisku dále konkrétně uvedeno, že jde o 3. zónu a návrh rozšiřuje zástavbu do krajiny v rozporu s cíli její ochrany, jedná se o velmi svažité terén s tím, že na pozemku je VN a jeho ochranné pásmo. Dne 27. 5. 2013, vydal Krajský úřad Libereckého kraje souhlasné stanovisko, pod č. j. KULK 30512/2013, mezi jehož podmínkami byla podmínka na dovyhodnocení ploch mj. ■■■. Tato skutečnost vyplývá rovněž z bodu 12.1 textové části odůvodnění územního plánu (str. 100). Proto byla doplněna dokumentace SEA o kapitulu 12. V návaznosti na to byl návrh územního plánu upraven, došlo k vyjmutí plochy ■■■ z ploch SR. Z kapitoly 14 textové části odůvodnění územního

plánu (str. 105) vyplývá, že závěry uvedeného stanoviska krajského úřady jsou v územním plánu respektovány.

Ze složky „Veřejné projednání ÚP Desná“ soud ověřil, že podáním přijatým dne 2. 7. 2015 navrhovatel uplatnil jako vlastník pozemku parc. č. ■■■ obsáhlou námitku vůči zařazení uvedeného pozemku do ploch NSzp a požadoval jeho zpětné zařazení jako plochy s funkčním využitím zastavitelné plochy. V námitce se zejména dovolával udělení výjimky v roce 2000, podložené kladným vyjádřením Správy CHKO Jizerské hory a stanoviskem zpracovatele dosavadního územního plánu k umístění stavby na tomto pozemku. Dále upozorňoval na to, že se v daném území nezměnily okolnosti od předchozího kladného posouzení možnosti zástavby, a uváděl důvody věcné nesprávnosti vydaného stanoviska CHKO Jizerské hory z roku 2011 a dovozoval, že zařazení plochy III-Z19 jako zastavitelné je v souladu s Plánem péče o CHKO JH, a rozporoval důvody, které byly k vyřazení plochy ze zastavěného území ve stanovisku uvedeny. Dále namítal diskriminaci zvoleného řešení území, neboť jako zastavitelné v návrhu územního plánu zůstaly plochy (konkrétně uvedené), u nichž Správa CHKO Jizerské hory přes existenci závažnějších důvodů z hlediska ochrany přírody a krajiny vyslovila se zástavbou souhlas, případně podmíněný souhlas, přesto, že zde také dojde k zahuštění rozptýlené zástavby.

V návrhu rozhodnutí o námitkách, který byl přípisem ze dne 14. 9. 2015 předložen krajskému úřadu a dotčeným orgánům státní správy k vydání stanovisek, nebylo námitce navrhovatele (označená č. 4) vyhověno. Odůvodnění návrhu rozhodnutí o námitkách se plně shoduje s textem odůvodnění Rozhodnutí o námitkách, které je jako kapitola 16 součástí textové části odůvodnění územního plánu (str. 114-115).

K návrhu rozhodnutí o námitkách vydala Správa CHKO Jizerské hory stanovisko ze dne 12. 10. 2015, č. j. SR/1151/JH/2011-15. Ve vztahu k námitce navrhovatele jako vlastníka pozemku parc. č. ■■■ vyjádřila souhlas s návrhem vyhodnocení námitce, kterým nebylo námitce vyhověno. Správa CHKO Jizerské hory rozvedla důvody, pro které nebylo vhodné pozemek určit k zástavbě ve svažitém terénu, také vzhledem k jeho sousedství s biokoridorem a zároveň omezení ochranným pásmem VN. Vyjadřovala se ke změně skutkových okolností oproti roku 1999, týkajících se zastavitelnosti pozemku, mj. se zabývala využitím zastavěných ploch na území řešeném územním plánem. Jedná se o zdůvodnění, které bylo jako odůvodnění (vysvětlení) Agentury ochrany přírody a krajiny v podstatě v celém znění citováno ve stanovisku pořizovatele územního plánu, na které ve vyjádření k podanému návrhu odpůrce odkazoval. Následně bylo v řízení o územním plánu vydáno k návrhu rozhodnutí o námitkách koordinované stanovisko Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 13. 10. 2015, č. j. OÚPSŽ 362/2010/ÚP, které ve vztahu k řešenému pozemku žádné výhrady neobsahovalo. Návrh rozhodnutí o námitkách byl dále pořizovatelem upraven a znovu předložen mj. také Správě CHKO Jizerské hory, změny se však vypořádání námitky navrhovatele ve vztahu k pozemku parc. č. ■■■ netýkaly. Jak již bylo řečeno, odůvodnění Rozhodnutí o námitkách zůstalo ve vztahu k námitce navrhovatele ve znění návrhu tohoto rozhodnutí.

Zjištěné skutečnosti musel soud posoudit z hlediska návrhového bodu, ve kterém navrhovatel namítal, že jím uplatněná námitka proti návrhu územního plánu nebyla řádně vypořádána, z čehož dovozoval věcnou nepřezkoumatelnost územního plánu.

V obecné rovině soud uvádí, že územní plán musí jako opatření obecné povahy v souladu s § 173 odst. 1 správního řádu obsahovat odůvodnění, jehož specifický obsah je určován nejen ustanoveními správního řádu, ale také stavebního zákona a prováděcích předpisů (§ 53 odst. 5 stavebního zákona, § 43 odst. 6 stavebního zákona ve spojení s přílohou 7 vyhlášky č. 500/2006 Sb.).

Podle § 172 odst. 5 správního řádu je součástí odůvodnění opatření obecné povahy též rozhodnutí o námitkách podaných podle § 52 odst. 2, odst. 3 stavebního zákona, které musí obsahovat vlastní odůvodnění. Rozhodnutí o námitkách naplňuje formální znaky správního rozhodnutí (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2010, č. j. 2 Ao 5/2010-24 a v rozsudku ze dne 24. 11. 2010, č. j. 1 Ao 5/2010-169, publ. ve Sb. NSS 2266/2011, rozhodnutí nejvyššího správního soudu dostupná na www.nssoud.cz) a na jeho odůvodnění je třeba klást stejné požadavky jako v případě jiných správních rozhodnutí ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu. Z odůvodnění rozhodnutí o námitkách tak musí být seznatelné, jaká zjištění byla vzata za základ pro vypořádání námítky, z jakého důvodu jsou považovány námitky za liché, mylné nebo nesprávné nebo nerozhodné. Ústavní soud přitom k obsahu územního plánu doplnil, že požadavky kladené na detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami nemohou být přehnané. Jinak by se soud dopustil přepjatého formalismu, který ohrožuje funkčnost územního plánování a přispívá k narušení stability systému územního plánování a právních jistot občanů a lze je hodnotit jako nepřípustný zásah do práva na samosprávu (srov. náleze ze dne 7. 5. 2013, sp. zn. III. ÚS 1669/11, nálezy Ústavního soudu dostupné na www.nalus.cz). K uvedenému soud doplňuje, že rozsah odůvodnění rozhodnutí o námitkách bude především determinován konkrétním obsahem námítky a věcnými výhradami uplatněnými dotčenou osobou.

Současné z dosavadní judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek ze dne 7. 1. 2009, č. j. 2 Ao 2/2008-62) vyplývá, že pokud se v uplatněných námitkách objeví konkrétní věcné či procesní výhrady k navrženému řešení, které vyplývá ze stanoviska dotčeného orgánu, avšak obsah stanoviska neumožňuje obci, aby se s uplatněnými námitkami řádně věcně vypořádala, nelze o námitkách bez dalšího rozhodnout. Věcné posouzení námítky je na dotčeném orgánu státní správy a je na něm, aby své stanovisko, do jehož obsahu námítky směřují, přehodnotil nebo naopak doplnil o relevantní argumentaci, která bude obsahovat věcné vypořádání uplatněné námítky. Ve shora označeném rozsudku Nejvyšší správní soud k otázce řádného vypořádání námítek výslovně uvedl: „*Jak již je výše uvedeno, zastupitelstvo obce sice není oprávněno stanoviska dotčených orgánů po věcné stránce přezkoumávat či měnit, a to ani k případně vznesené námitce, vždy se však musí řádně vznesenou a odůvodněnou námitkou zabývat, stejně jako musí vytvořit prostor pro to, aby se dotčené orgány mohly vyjádřit k námitkám i připomínkám podaným k návrhu územního plánu, a to nepochybně před rozhodnutím o ní. Dále lze zopakovat, že podle § 172 odst. 5 správního řádu musí rozhodnutí o námitkách obsahovat vlastní odůvodnění a uvede se jako součást odůvodnění opatření obecné povahy. ... Z rozhodnutí o námitce vůbec neplyne, na základě stanovisek kterých dotčených orgánů bylo rozhodnuto, ani jak tato stanoviska zní, resp. z jakých důvodů dotčené orgány nesouhlasí se zařazením pozemku navrhovatelů mezi pozemky zastavitelné a zda vůbec a jak se postavily tyto orgány k uvedené námitce po té, kdy byla vznesena.*“

Citovaná judikatura byla nepochybně vodítkem pro novelu § 53 odst. 1 stavebního zákona, přijatou zákonem č. 350/2012 Sb. Ustanovení § 53 odst. 1 stavebního zákona s účinností od 1. 1. 2013 pořizovateli územního plánu ve spolupráci s pověřeným zastupitelem ukládá na základě vyhodnocení výsledků veřejného projednání návrhu územního plánu vypracovat návrh rozhodnutí o námitkách a ten doručit dotčeným orgánům a krajskému úřadu jako nadřízenému orgánu a vyzvat je, aby ve stanovené lhůtě k návrhu rozhodnutí o námitkách uplatnily svá stanoviska. Je třeba mít na paměti, že popsany postup má zajistit věcné vypořádání námitek proti návrhu územního plánu, nikoli jen formální odsouhlasení navrhovaného vypořádání námitek ze strany pořizovatele územního plánu. Je-li stanovisko dotčeného orgánu státní správy, vyžádané k návrhu rozhodnutí o námitkách podle § 53 odst. 1 stavebního řádu, kladné a dotčený orgán státní správy s důvody posouzení určité námitek ze strany pořizovatele souhlasí, současně ale dotčený orgán státní správy rozvádí důvody svého předchozího stanoviska, proti jehož obsahu uplatněná námitka směřovala, a v reakci na obsah námitek tyto důvody doplňuje a rozvádí, je na místě, aby tato doplněná argumentace byla součástí odůvodnění konečného rozhodnutí o námitkách. Jen tak budou naplněny požadavky dříve formulované judikaturou správních soudů ohledně způsobu věcného vypořádání námitek směřujících v procesu přijímání územního plánu do stanovisek dotčených orgánů státní správy a požadavky na řádné zdůvodnění rozhodnutí o námitkách.

V souzeném případě navrhovatel uplatnil proti návrhu územního plánu námitky ve smyslu § 52 odst. 2, odst. 3 stavebního řádu, a to výslovně jako dotčený vlastník pozemku parc. č. ■■■. Jak soud popsal shora, jednalo se o obsáhlou námitku vůči zařazení předmětného pozemku do ploch NSzp, s jasnou formulací požadavku na jeho zpětné zařazení jako plochy SR. Šlo o námitku kvalifikovanou, v níž navrhovatel jednoznačně vyjádřil důvody, pro které považuje negativní stanovisko Správy CHKO Jizerské hory ze dne 12. 12. 2011 za nezákonné, věcně opřené o nezákonné či nerozhodné důvody. Navrhovatel přitom zdůraznil předchozí kladné vyjádření ze strany tohoto orgánu ochrany přírody a krajiny a souhlasné stanovisko zpracovatele dosavadního územního plánu k umístění stavby na dotčeném pozemku a v souvislosti s tím namítal, že se v daném území od předchozího kladného posouzení možnosti zástavby nezměnily skutkové okolnosti. Rovněž uváděl, proč je podle jeho přesvědčení zařazení plochy ■■■ jako zastavitelné v souladu s Plánem péče o CHKO JH a nebude představovat narušení rozptýlené zástavby. Současně konkrétně argumentoval proti důvodům, které byly k vyřazení plochy ve stanovisku uvedeny, a namítal diskriminaci zvoleného řešení území ve srovnání s jinými konkrétními plochami, které zůstaly nakonec v návrhu územního plánu vymezené jako zastavitelné, přestože u nich Správa CHKO Jizerské hory uvedla závažnější důvody z hlediska ochrany přírody a krajiny.

Po prostudování obsahu Rozhodnutí o námitkách, obsaženého v kapitole 16 textové části odůvodnění územního plánu, dospěl soud k závěru, že odůvodnění tohoto rozhodnutí je ve vztahu k zamítnutí námitek navrhovatele (označené č. 4) nepřezkoumatelné, neboť se s konkrétními výhradami navrhovatele ve vztahu k funkčnímu využití pozemku parc. č. ■■■ vypořádává nedostatečně. Z obsahu odůvodnění vyplývá, že vlastní vypořádání námitek bylo pořizovatelem provedeno po prověření stavu v území, při kterém bylo zjištěno, že se jedná o velmi svažité terén v okrajové části ■■■, zarostlý náletovou zelení, dostupný z veřejně přístupové komunikace, nikoli ale plnohodnotně, jehož využití je v části limitováno ochranným pásmem VN a z druhé strany biokoridorem R 652. Z odůvodnění dále vyplývá, že při vyhodnocování námitek pořizovatel s určeným zastupitelem vycházeli ze stanovisek

dotčených orgánů státní správy, konkrétně na základě negativního stanoviska správy CHKO Jizerské hory, podle něhož byla plocha vymezená jako ■■■ z návrhu vypuštěna. Pořizovatel uvedl, že v tomto stanovisku příslušný dotčený orgán objasnil skutečnosti, na jejich základě nebyl požadavek akceptovatelný, s tím, že jde o plán Péče o CHKO JH 2011 – 2020 a Preventivní hodnocení krajinného rázu CHKO JH, s nimiž je požadavek v rozporu. Dále pořizovatel uvedl, že plocha se nachází ve 3. zóně CHKO Jizerské hory, mimo zastavěné území obce situovaná bez návaznosti na stávající strukturu zástavby a návrh nepřipustně rozšiřuje zástavbu do volné krajiny. K výjimce ze stanoveného funkčního využití v ÚPNSÚ bylo uvedeno, že způsob řešení využití území není v souladu se současně platným stavebním zákonem a informace vydané k ÚPNSÚ jsou v rozporu s pokyny pro řešení území a nelze je využít.

Odůvodnění rozhodnutí o námitce navrhovatele tak znovu víceméně v obecné rovině odkazuje na důvody uvedené v negativním stanovisku CHKO Jizerské hory, které však byly navrhovatelem obsáhle a kvalifikovaně v jeho námitce zpochybněny. Z rozhodnutí nevyplývá, jak byly konkrétní výtky navrhovatele vůči obsahu stanoviska CHKO Jizerské hory z roku 2011 dotčeným orgánem státní správy z hlediska ochrany přírody a krajiny věcně zhodnoceny. Nelze z něj seznat, proč pořizovatel s ohledem na stanovisko CHKO Jizerské hory považuje za nedůvodné navrhovatelovo tvrzení, že Plán péče o CHKO JH naopak jeho požadavku na zařazení pozemku jako zastavitelné plochy nebrání, a proč není pravdou, že dotčený pozemek přímo navazuje na stávající zástavbu v lokalitě ■■■ a nepředstavuje nepřipustné zahuštění zástavby do volné krajiny. Rozhodnutí ani nevyvrací argumentaci, v níž navrhovatel uváděl, že plocha byla vymezena v zóně C, kde není zakázána nová zástavba, pokud je respektován požadavek rozptýlené zástavby. Pouhé zopakování zjištění pořizovatele o svažitosti pozemku, stejně tak existenci ochranného pásma VN a sousedního biokoridoru pak nijak nevyvrací obranu navrhovatele, že z hlediska ochrany přírody a krajiny nejde o relevantní důvody. Stejně tak stručné vyjádření ohledně rozporu dříve vydaných informací na podkladě dosavadního ÚPNSÚ (vydaná výjimka ze závazných regulativů) s pokyny pro řešení a současně platným stavebním zákonem nedává dostatečnou odpověď na námitky, že pozemek byl v minulosti z hlediska zastavitelnosti posouzen, a to jak CHKO Jizerské hory z hlediska ochrany přírody a krajiny, tak navrhovatelem územního plánu, a to kladně, přičemž ke změně skutkových okolností z hlediska ochrany veřejného zájmu nedošlo. Stejně tak lze přisvědčit navrhovateli, který v následující části návrhu dodává, že rozhodnutí se ani nijak nevypořádává s namítanou diskriminací přijatého řešení s odvoláním na zařazení konkrétních, dle navrhovatele srovnatelných ploch, jako ploch zastavitelných.

Odpůrci dává soud za pravdu, pokud (odkazem na vyjádření pořizovatele územního plánu) uvádí, že samotný proces pořizování a přijímání územního plánu probíhal v souladu se zákonem a navrhovatel nereflektuje též ustanovení § 53 odst. 1 stavebního řádu. Soud ověřil, že proces řízení o územním plánu byl skutečně dodržen. Vypořádání námítky navrhovatele v návrhu rozhodnutí o námitkách pořizovatel k uplatnění stanoviska předložil i Správě CHKO Jizerské hory jako dotčenému orgánu na úseku ochrany přírody a krajiny. Jak vyplývá ze stanoviska Správy CHKO Jizerské hory ze dne 12. 10. 2015, tento dotčený orgán na svém předchozím nesouhlasu s vymezením plochy ■■■ jako zastavitelné setrval. Současně ze stanoviska vyplývá, že se námitkou ve vztahu k pozemku parc. č. ■■■ věcně zabýval a jednoznačně doplnil a rozvedl důvody, pro které svažitost, omezené využití pozemku ochranným pásmem VN a sousedství biokoridoru zastavitelnosti pozemku nesvědčí. Stejně

tak rozvedl důvody proti novému rozšiřování zástavby v daném území a uváděl, v čem spočívá změna skutečností týkajících se zastavitelnosti pozemku parc. č. ■■■ s odkazem na konkrétní skutečnosti zakotvené v Plánu péče o CHKO JH 2011 – 2020 a v Preventivním hodnocení krajinného rázu CHKO JH z roku 2008 a s ohledem na změnu trasy regionálního biokoridoru.

O tomto postupu, stejně jako o dodatečně formulovaných důvodech Správy CHKO Jizerské hory ve stanovisku ze dne 12. 10. 2015 se ovšem navrhovatel z odůvodnění rozhodnutí o jeho námitce nedozvěděl. Jak soud předeslal shora, odůvodnění rozhodnutí o námitce navrhovatele totiž nedoznalo oproti návrhu změn a další argumentaci, kterou Správa CHKO Jizerské hory v souladu s § 53 odst. 1 stavebního zákona reagovala na uplatněnou námitku vůči obsahu stanoviska z roku 2011, již nezahrnovalo. Lze tak konstatovat, že zákonem předepsaný proces posouzení návrhu rozhodnutí o námitkách také dotčeným orgánem státní správy podle § 53 odst. 1 stavebního zákona byl sice dodržen, nicméně v daném případě se tato skutečnost nijak v kvalitě vypořádání se s uplatněnou námitkou neprojevila a rozhodnutí o ní nenaplnilo výše popsané požadavky na jeho odůvodnění.

K podrobnější argumentaci obsažené ve vyjádření pořizovatele územního plánu k návrhu na jeho zrušení připomíná zdejší soud, že toto vyjádření (obsahující z velké části právě citaci obsahu stanoviska Správy CHKO Jizerské hory ze dne 12. 10. 2015) není způsobilé nahradit nedostatky odůvodnění rozhodnutí o námitce navrhovatele (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71, či ze dne 5. 8. 2015, č. j. 2 As 195/2014-47).

Pokud odpůrce (prostřednictvím stanoviska pořizovatele územního plánu) zdůrazňuje, že navrhovatel vlastní pozemky, které se v původním ÚPNSÚ nacházejí v nezastavěném území (nezastavitelných plochách), na ploše ■■■ nebylo vydáno žádné rozhodnutí o umístění či povolení stavby, tudíž navrhovateli nevzniklo právo na pozemcích stavět, musí soud zdůraznit, že změna funkčního využití pozemku představuje významný zásah do vlastnického práva, neboť předurčuje rozsah a podobu výkonu vlastnického práva a podmínky, za nichž může vlastník pozemek využívat, mj. na něm stavět. Přitom ve vztahu k pozemku parc. č. ■■■ má soud ve shodě s navrhovatelem za to, že zařazení pozemku do plochy NSzp, tedy nezastavitelného území, představuje funkční změnu využití tohoto pozemku. Přestože byl tento pozemek v dosud platném ÚPNSÚ zařazen mezi nezastavitelné plochy volné krajiny, byla pro tento pozemek zastupitelstvem odpůrce schválena výjimka z regulativů funkčního a prostorového uspořádání, které byly závaznou částí ÚPNSÚ, a usnesením zastupitelstva ze dne 29. 3. 2000 byla vyslovena přípustnost umístění jednoho objektu na daném pozemku. Právní pozice navrhovatele jako vlastníka pozemku parc. č. ■■■ tak byla před přijetím napadeného územního plánu taková, že pozemek byl zastavitelný a navrhovatel jej mohl využít rovněž k umístění 1 stavby, při dodržení regulačních podmínek pro stanovení velikosti a charakteru stavby. Zařazení pozemku parc. č. ■■■ do ploch NSzp, tedy nezastavitelných, tak představuje funkční změnu využití pozemku. Přitom, jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 5. 8. 2015, č. j. 2 As 195/2014-47, „*Podmínkou veškerých omezení vlastnických a jiných věcných práv vyplývajících z opatření obecné povahy musí být ústavně legitimní a o zákonné cíle opřené důvody a to, že jsou tato omezení činěna v souladu se zásadou subsidiarity a minimalizace zásahu jen v nezbytně nutné míře*

a nejšetrnějším ze způsobů vedoucích ještě rozumně k zamýšlenému cíli, nediskriminačním způsobem a s vyloučením libovůle (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009 – 120, publ. pod č. 1910/2009 Sb. NSS).“ Proto bylo nezbytné, aby rozhodnutí o námitce navrhovatele, v níž navrhovatel ve vztahu k předmětnému pozemku namítal porušení shora nastíněných principů, obsahovalo veškeré relevantní důvody pro funkční zařazení pozemku do ploch NSzp, a to včetně řádného vypořádání námitek, kterými žalobce brojil proti obsahu stanoviska Správy CHKO Jizerské hory z roku 2011, jak soud podrobně rozvedl.

Z uvedených důvodů tak shledal soud návrhový bod směřující do nepřezkoumatelnosti územního plánu ve vztahu k pozemku parc. č. ■■■ opodstatněným. Důvod, pro který je na místě územní plán v této části zrušit, tedy jeho nepřezkoumatelnost daná nedostatkem důvodů rozhodnutí o námitce navrhovatele, pak brání soudu, aby napadený územní plán v této části posoudil z hlediska souladu s hmotným právem a přiměřenosti přijatého řešení daného území územním plánem. Bude totiž nejprve na odpůrci, aby námitku navrhovatele ve vztahu k funkčnímu zařazení pozemku par. č. ■■■, včetně věcných výhrad proti stanovisku dotčeného orgánu státní správy a námitek rozporu s hmotným právem a diskriminace vypořádal shora nastíněným způsobem.

Uvedená nepřezkoumatelnost územního plánu se však netýká dalších pozemků ve vlastnictví navrhovatele, konkrétně parc. č. ■■■, ■■■, ■■■ a ■■■, na které navrhovatel návrh na zrušení územního plánu také rozšiřuje.

Ve vztahu k těmto pozemkům soud především zdůrazňuje, že právní pozice navrhovatele jako vlastníka těchto pozemků byla (oproti pozemku parc. č. ■■■) před vydáním územního plánu odlišná. Uvedené pozemky byly dle závazných regulativů ÚPNSÚ zařazeny jako nezastavitelné plochy volné krajiny, tato skutečnost není mezi účastníky sporná. A přestože bylo v odpovědi Správy CHKO Jizerské hory ze dne 13. 10. 1999 uvedeno, že z hlediska ochrany přírody a krajiny lze na plochu souvisejících pozemků parc. č. ■■■ – ■■■ umístit dva objekty, k zastavění ostatních pozemků se zpracovatel ÚPNSÚ nevyjádřil kladně (viz. stanovisko Ing. arch. U. ze dne 25. 1. 2000) a zastupitelstvo odpůrce ve vztahu k pozemku parc. č. 861 (ani ve vztahu k pozemku parc. č. ■■■) výjimku ze schválených regulativů funkčního a prostorového uspořádání neudělilo. Ostatní pozemky navrhovatele tak byly před přijetím napadeného územního plánu funkčně využitelné jako plochy volné krajiny nezastavitelné. Přijatý územní plán tak nepředstavuje jejich odlišné funkční využití.

Dále soud uvádí, že ohledně těchto pozemků navrhovatel neuplatnil námitky proti návrhu územního plánu podle § 52 odst. 2 stavebního zákona. Ve své námitce podané dne 2. 7. 2015 navrhovatel jako území dotčené námitkou označil v souladu s § 52 odst. 3 stavebního zákona výslovně pozemek parc. č. ■■■, vůči jehož funkčnímu využití konkrétně brojil. Zmínil-li v námitce též pozemky parc. č. ■■■ a ■■■ (nikoli další, kterých se jeho návrh na zrušení územního plánu týká), činil tak okrajově, pouze ve spojitosti se zpochybněním zákonnosti zařazení pozemku parc. č. ■■■, aniž by uplatnil jakékoli výhrady proti zákonnosti, správnosti, přiměřenosti funkčního zařazení těchto ostatních pozemků do nezastavitelného území. A ostatně tak v podstatě nečiní ani v posuzovaném návrhu. V něm konstatuje, že zrušení územního plánu ve vztahu k oněm pozemkům navrhuje, aby odpůrci

případně umožnil plochu ■■■ vymežit na jakémkoli jeho pozemku.

Neuplatnění námitky podle § 52 odst. 2, odst. 3 stavebního zákona samozřejmě nemá vliv na procesní aktivní legitimaci navrhovatele a nemůže bez dalšího vést k odmítnutí návrhu na zrušení části územního plánu pro nedostatek procesní legitimace. Vzhledem k tomu, že předmětem soudního přezkumu je územní plán jako opatření obecné povahy, které ve vztahu k uplatněným návrhovým bodům soud přezkouvává prostřednictvím jeho textové a grafické části a jeho odůvodnění, má však neuplatnění námitky vlastníků dotčených pozemků vliv nejen na podobu odůvodnění územního plánu, ale zpravidla také na věcnou legitimaci, tedy důvodnost návrhu.

Je-li podstatou uplatněných námitek proti funkčnímu zařazení předmětných pozemků do ploch nezastavitelných nepřiměřený zásah do vlastnického práva navrhovatele, konstatuje soud, že ve vztahu k funkčnímu řešení území je soudní přezkum omezený. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 7. 2006, č. j. 1 Ao 1/2006 - 74, publikovaném pod č. 968/2006 Sb. NSS, „*stanovit funkční využití území ... je činností, do které správní soudy mohou pouze minimálně zasahovat. Soudu rozhodně nepřisluší přezkouvat, zda bylo pro určitý pozemek či území vhodnější zvolit ten či onen způsob funkčního využití*“. Přitom „*z žádné zákonné normy či normy práva ústavního nelze dovodit existenci subjektivního práva vlastníka nemovitosti, aby v rámci územně plánovací dokumentace byla nemovitost zahrnuta do určitého konkrétního způsobu využití*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2008, č. j. 2 Ao 1/2008 – 51). Současně platí, že vlastník pozemků obvykle není opatřením obecné povahy (ať již územním plánem nebo jeho změnou) zkrácen na svých právech, jestliže schválené funkční využití pozemku odpovídá dosavadnímu faktickému způsobu jejich využívání a pokračování v tomto způsobu využívání pozemků není opatřením obecné povahy ani zčásti vyloučeno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2011, ze dne 1 Ao 2/2011 – 17).

Na základě shora uvedeného soud konstatuje, že smyslem soudního přezkumu napadené části územního plánu nemůže být znovuotevření otázky funkčního využití dalších pozemků navrhovatele jen proto, že sousedí s pozemkem parc. č. ■■■ a navrhovatel by je chtěl využít k umístění stavby, nebude-li moci být takto funkčně využit uvedený pozemek. Funkční využití ostatních pozemků a jejich zařazení do ploch NSzp bylo v procesu tvorby územního plánu řádně posouzeno a vyhodnoceno. Za situace, kdy navrhovatel ve vztahu k těmto dalším pozemkům nevznáší konkrétní důvody procesních vad při pořizování, přijímání a schvalování územního plánu a neuvádí přímo ve vztahu k nim konkrétní důvody nezákonnosti či neproporcionality řešení přijatého územním plánem, a současně není jejich funkčním zařazením oproti dosavadnímu faktickému způsobu jejich užívání jakkoli omezen, není jeho návrh na zrušení územního plánu v této části důvodný.

IV. Závěr a náklady řízení

Soud uzavírá tím, že část územního plánu města Desná týkající se pozemku par. č. ■■■ v k. ú. ■■■ byla jako nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů zrušena postupem dle § 101d odst. 2 ve spojení s § 101b odst. 4 a § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a to ke dni právní moci tohoto rozsudku. Zrušení uvedené části územního plánu má za následek též zrušení rozhodnutí o námitce navrhovatele, které je součástí odůvodnění územního plánu a které

se vztahuje k zrušené části územního plánu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2011, č. j. 7 Ao 4/2011 – 126). Odpůrce tedy v dalším řízení dokončí řádným způsobem řízení o územním plánu ve zrušené části, které pak po řádném vyhodnocení námitky vyústí v nové rozhodnutí o námitce, a případně nové rozhodnutí v části týkající se uvedené lokality a funkčního využití dotčeného pozemku.

Ve zbytku pak soud neshledal návrh důvodným a podle § 101d odst. 2 s. ř. s. jej zamítl.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodoval podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl; měl-li účastník úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů řízení.

Ke stanovení míry úspěchu navrhovatele, který se domáhá zrušit územní plán, avšak je úspěšný pouze ve vztahu k několika dílčím zastavitelným plochám, se vyslovil ve svém rozsudku Krajský soud v Praze ze dne 17. 10. 2014, č. j. 50 A 7/2013 – 162, (v návaznosti na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č. j. 9 A 02/2013 – 18), který vyslovil, že je na místě poměr úspěchu ve věci odvodit od poměru výměr zrušených zastavitelných plocha k těm, ve vztahu k nimž se návrhu nevyhovuje.

Navrhovatel byl se svým návrhem na zrušení části územního plánu úspěšný jen ve vztahu k pozemku parc. č. [] s výměrou 3 496 m², naopak neúspěšný byl ve vztahu k pozemkům parc. č. [], [] a [] s celkovou výměrou 3 368 m². Porovnáním výměr soud zjistil, že úspěch navrhovatele byl z poloviční, z poloviny byl úspěšný odpůrce. Soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení před soudem právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle

zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 18. ledna 2017.

Mgr. Lucie Trejbalová,
předsedkyně senátu